

Νεοκείνσιανό πρόγραμμα και προσωποκεντρική εκλογική λογική

Γιάννης Ελαφρός

Το πολύ θετικό αποτέλεσμα του **Ζαν Λικ Μελανσόν** στις γαλλικές προεδρικές εκλογές (19,6% και περίπου 7,06 εκατομμύρια ψήφους, έναντι 11,1% και 3,98 εκατ. ψήφους το 2012), υπογραμμίζεται ιδιαίτερα με την **πρωτιά** που έλαβε στη **νεολαία** και τα ανεβασμένα ποσοστά στην **εργατική τάξη**, αντίβαρο στην υπεροχή της Λεπέν. Τι έχει να πει λοιπόν αυτό το αποτέλεσμα στους αγωνιστές της Αριστεράς και ειδικά της κομμουνιστικής;

Καταρχήν, ας μην ξεχνάμε πως συζητάμε για ένα αποτέλεσμα **εκλογών** (και μάλιστα **προεδρικών**, που έχουν τους δικούς τους νόμους) και όχι για τα συμπεράσματα από μια μεγάλη ταξική πολιτική μάχη. Η επιμονή της Αριστεράς να βγάζει συμπεράσματα **μόνο ή κυρίως από τις εκλογές** (που αναμφίβολα είναι σημαντική και κρίσιμη μάχη και αποτυπώνουν το επίπεδο συνείδησης της εργατικής τάξης) δεν φωτίζει συνολικά την εικόνα και κυρίως διαμορφώνει στρεβλά κριτήρια. Γίνονται **οι εκλογές ο στόχος**, η μεγάλη μάχη και το κίνημα, οι απεργίες, οι μεγάλοι αγώνες, ακόμα και οι εξεγέρσεις, μετατρέπονται σε **προπόνηση για την κάλπη...**

Στο αποτέλεσμα του Μελανσόν υπάρχει ένα **βασικό θετικό στοιχείο**: ένα σημαντικό κοινωνικό δυναμικό που αναζητεί προς τα αριστερά, που ψηφίζει θέσεις υπέρ της εργασίας και δε συντρίβεται στο νεοφιλελεύθερο μονόδρομο ή στον ακροδεξιό κυνισμό. Αυτή είναι μια βασική ελπιδοφόρα εκτίμηση, που φωτίζει τις δυνατότητες παρέμβασης της επαναστατικής κομμουνιστικής πολιτικής.

Το ερώτημα όμως είναι εάν η δυναμική αυτή αναπτύσσεται ή καθηλώνεται. Πώς απάντησε σε αυτό ο Μελανσόν; Ποιο ήταν το πρόγραμμά τους; Ας μην απαντήσουμε με τα γυαλιά των αστικών ΜΜΕ, που παρουσιάζουν κάθε παραφωνία προς τα αριστερά, ως επαναστατική και ακροαριστερή σχέση. Εδώ, εμφάνιζαν τον Τσίπρα ως Λένιν! Θυμηθείτε πόσο δύσκολο ήταν να

εξηγήσουμε σε αριστερούς από το εξωτερικό τις θέσεις μας για τον ΣΥΡΙΖΑ...

Ο Ζαν Λικ Μελανσόν, πρώην υπουργός του Σοσιαλιστικού Κόμματος, αυτοχαρακτηρίζεται ως σοσιαλδημοκράτης. Αποχωρώντας από το ΣΚ δημιούργησε το Αριστερό Κόμμα, που μαζί με το μεταλλαγμένο ΚΚ Γαλλίας, συγκρότησαν το Αριστερό Μέτωπο. Στις φετινές προεδρικές όμως, έγραψε στα παλιά του τα παπούτσια και το κόμμα και το μέτωπο, ίδρυσε το συνδυασμό **Ανυπότακτη Γαλλία** και ανακηρύχθηκε υποψήφιος, υποχρεώνοντας το ΚΚΓ να τον υποστηρίξει και να κρυφτεί πίσω του. Στις εκλογές του 2012 ήταν υποψήφιος του Αριστερού Μετώπου και στις συγκεντρώσεις του κυριαρχούσαν οι αναφορές στο εργατικό κίνημα, οι κόκκινες σημαίες, ενώ ακουγόταν ακόμα και η Διεθνής. Φέτος η Ανυπότακτη Γαλλία επέτρεπε μόνο γαλλικές σημαίες και τον γαλλικό εθνικό ύμνο (τη Μασσαλιώτιδα). Ο Μελανσόν δεν εμφανίστηκε ως υποψήφιος του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς, που με την υποψηφιότητά του έρχεται να συμβάλει στην αντεπίθεσή τους, αλλά ως **προεδρική επιλογή σωτηρίας**, μέσω του εκλογικού – κοινοβουλευτικού δρόμου, με έντονα **προσωποκεντρικά** χαρακτηριστικά. Το εργατικό κίνημα για να νικήσει όμως θέλει **σώμα, ψυχή, μυαλό και όραμα** και όχι ένα ...ολόγραμμα προέδρου, όπως έστελνε ο Μελανσόν στις πόλεις που δεν προλάβαινε να επισκεφτεί.

Το κοινωνικο-οικονομικό του πρόγραμμα είναι **νεοκεϊνσιανό**, χωρίς αντικαπιταλιστικά μέτρα, χωρίς στρατηγική αναφορά στο σοσιαλισμό και στην ανατροπή (ή έστω την υπέρβαση) του καπιταλισμού.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα αδύναμο (και αδύνατο να υλοποιηθεί) πρόγραμμα σε εποχή που η καπιταλιστική κρίση δεν έχει ξεπεραστεί. Το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα (NPA) το χαρακτήρισε «**πιο μετριοπαθές από το πρόγραμμα του Μιτεράν το 1981**», ειδικά σε μια χώρα που το κοινωνικό ζήτημα αντανακλάται έντονα στα προεκλογικά και όχι μόνο προγράμματα (Ζοσπέν και καθιέρωση 35ωρου, Ολάντ και φορολόγηση εισοδήματος). Το πρόγραμμα προβλέπει πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων (με δάνειο 100 δισ. ευρώ), αύξηση του επιδόματος ανεργίας – εγγυημένου εισοδήματος στους νέους, επίδομα σπουδών, σύνταξη στα 60 με 40 χρόνια εργασίας, αύξηση 15% του κατώτατου μισθού, πιο κλιμακωτή φορολογία εισοδήματος, αλλά και μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων από 33 σε 25% («για να ενισχυθούν οι μικρές και μεσαίες»). Δεν θίγεται η ιδιοκτησία των καπιταλιστών, καθώς δεν προβλέπονται εθνικοποιήσεις, πέραν των ναυπηγείων της Saint-Nazaire. Ούτε στις τράπεζες, όπου ένας δραστήριος δημόσιος τομέας, θα δρα δίπλα σε έναν πλειοψηφικό ιδιωτικό.

Ακόμα κι αυτό το πρόγραμμα όμως προσκρούει στο Σύμφωνο Σταθερότητας της ΕΕ. Τι

απαντά ο Μελανσόν; Θα ζητήσουμε επαναδιαπραγμάτευση των συνθηκών (Σχέδιο Α) και αν δεν γίνει αποδεκτή θα κάνουμε δημοψήφισμα για τη θέση της Γαλλίας στην ΕΕ (Σχέδιο Β). Με τέτοιες απαντήσεις, που σαφώς δεν προετοιμάζουν ένα κίνημα ρήξης με την ΕΕ, δεν δικαιολογεί την θέση του «*εγώ δεν είμαι Τσίπρας*». Παρά μόνο ως διάκριση από τον εξευτελισμό του ηγέτη του ΣΥΡΙΖΑ και κυρίως ως υπογράμμιση της ισχύος της καπιταλιστικής Γαλλίας για διαπραγμάτευση με την Γερμανία. Αξιοσημείωτο είναι πως ο Μελανσόν εμφανίστηκε αντίθετος στο ΝΑΤΟ βέβαια και υπέρ μιας συνταγματικής δημοκρατικής μεταρρύθμισης (με το σύνθημα της «6ης Δημοκρατίας»), βεβαίως στο πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ - ΣΤΡΟΦΗ ΣΤΙΣ ΛΑΪΚΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Ρήξη, όχι ουρά του ρεφορμισμού

Το πολιτικό πρόγραμμα του Μελανσόν δεν μπορεί να δημιουργεί ενθουσιασμό ή να θεωρείται παράδειγμα προς μίμηση, ειδικά στην Ελλάδα, που είδαμε πού κατέληξαν τα προγράμματα της Θεσσαλονίκης. Βεβαίως κάποιοι χαιρέτησαν την επιτυχία του και προσπάθησαν να ταυτιστούν μαζί του (ΛΑΕ, Πλεύση Ελευθερίας) ειδικά όσο φούσκωναν τα ποσοστά του (για ευνόητους λόγους). Το ΚΚΕ ξεμπέρδεψε εύκολα χαρακτηρίζοντάς τον «οπορτουνιστή» (καθόλου πρωτότυπο).

Γιατί όμως κέρδισε η Ανυπότακτη Γαλλία την αριστερόστροφη αναζήτηση και όχι το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα ή η Εργατική Πάλη, που με το 1,1% του εργάτη στη Φορντ **Φιλίπ Πουτού** και το 0,6% της εκπαιδευτικού **Ναταλί Αρτό** αντίστοιχα, έμειναν στα ίδια; Αναμφίβολα, έχει να κάνει με τα επίπεδα της ταξικής πάλης στη Γαλλία, το γεγονός πως η εργατική επαναστατική πολιτική είναι στην εξορία χρόνια τώρα, αλλά και στα δικά τους προγραμματικά ελλείμματα (τα οποία συντροφικά κριτικάρουμε), με πιο χαρακτηριστικά σημεία την άρνηση του **αντιΕΕ αγώνα** και την προβληματική στάση απέναντι σε **ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις**, όπως στη Συρία.

Η εκλογική αντοχή των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, σε συνθήκες έντονης εκλογικής και πολιτικής πίεσης ειδικά μπροστά στη δυνατότητα να μπει ο Μελανσόν στο δεύτερο γύρο, έχει όμως τη σημασία της. Στον τρίτο γύρο των αγώνων μπορούν να αποτελέσουν πολύτιμη δύναμη, κάνοντας και τη δική τους υπέρβαση, σε μια ανατρεπτική αντικαπιταλιστική γραμμή για το κίνημα και την Αριστερά.

Γιατί και στη Γαλλία και στην Ελλάδα, τίθεται ξανά και ξανά το ερώτημα: είναι

καταδικασμένη η αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική Αριστερά στο **Σισύφειο ρόλο** να κρύβεται πίσω από τον κάθε **Μελανσόν, Σάντερς, Κόρμπιν, Τσίπρα** (παλιότερα) ή ό,τι άλλο προκύψει, να γίνεται σκοτεινός δορυφόρος και κουβαλητής του κάθε φορά ανερχόμενου ρεφορμιστικού μεταρρυθμιστικού ρεύματος εντός των ορίων της κυρίαρχης πολιτικής σκηνής; Ή απέναντι σε αυτή την επιλογή, που έχει επανειλημμένα αποτύχει, απαιτείται η **αυτοτελής μετωπική συγκρότηση και παρέμβαση της επαναστατικής και εργατικής πολιτικής, μέσα στη φωτιά της ταξικής πάλης, μέσα στα ρεύματα κοινωνικής και πολιτικής αμφισβήτησης που αναδύονται, αλλά σε ρήξη με την αρχαία σκουριά του ρεφορμισμού;**

«Φαιά πανούκλα ή οικονομική χολέρα» στο β' γύρο

ΟΧΙ ΣΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΛΕΠΕΝ - ΜΑΚΡΟΝ

Αγανάκτησαν οι νεοφιλελεύθεροι, οι υποτακτικοί της «Ενωμένης Ευρώπης», οι καθώς πρέπει Αριστεροί και οι διακινητές της ναρκωτικής θεωρίας των δύο άκρων από την άρνηση του Ζαν Λικ Μελανσόν να καλέσει σε υποστήριξη του Μακρόν σε βάρος της Λεπέν στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών στις 7 Μάη (παρότι το ΚΚ Γαλλίας έσπευσε να δηλώσει πως θα στηρίξει Μακρόν). Το NPA τονίζει πως *«ο Μακρόν δεν αποτελεί προπύργιο κατά του Εθνικού Μετώπου. Για να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά και με διάρκεια αυτός ο κίνδυνος, δεν υπάρχει άλλη λύση από το να βγούμε στους δρόμους»*, καλώντας ουσιαστικά σε αποχή και άκυρο. *«Δεν θα πάρουμε μέρος σε κανενός είδους δημοκρατικό μέτωπο στο οποίο συνενώνονται πολιτικοί από τον ακροδεξιό χώρο του Φιγιόν μέχρι το Σοσιαλιστικό Κόμμα. Θα ψηφίσω λευκό, απορρίπτοντας την Λεπέν, χωρίς να υιοθετώ τον Μακρόν»*, δήλωσε η **Ναταλί Αρτό** της Εργατικής Πάλης.

Οι συστημικοί κύκλοι στη Γαλλία και σε όλη την Ευρώπη που κινητοποιούνται υπέρ του Μακρόν δεν εκφράζουν κάποια δημοκρατική ευαισθησία. Αυτοί που **διοικούν με ντιρεκτίβες, που ποδοπατούν τη θέληση του λαού** ακόμα κι όταν εκφράζεται με **δημοψήφισμα, που έχουν κάνει Σύνταγμά τους τη θέληση του κεφαλαίου, των τραπεζών και των αγορών**, που διατηρούν για ενάμιση χρόνο την κατάσταση έκτακτης ανάγκης στη Γαλλία, που σπέρνουν τη φτώχεια, την ανεργία, τον πόλεμο και το ρατσισμό, εκεί που επωάζεται το αυγό του φιδιού του νεοφασισμού και του κάθε Εθνικού Μετώπου, δεν μπορούν να καλούν σε συστράτευση ενάντια στην Λεπέν. Επιχειρούν να περάσουν δημοκρατικό λούστρο στο άχρωμο κατασκεύασμά τους, το νεοφιλελεύθερο υπάλληλο των τραπεζών, Εμανουέλ Μακρόν. Βασικού υποστηρικτή της επισφάλειας στην εργασία και με βασική πρόταση την πρόσληψη **10.000 αστυνομικών** και τη δημιουργία **15.000 νέων**

θέσεων στις φυλακές.

Πάντως δημιουργείται ρεύμα κατά της υποταγής στο δίλημμα Μακρόν ή Λεπέν. Το hashtag **#SansMoi7mai** (χωρίς εμένα στις 7 Μαΐου) έχει γίνει viral στο ίντερνετ. «Ένας δεύτερος γύρος μεταξύ της φαιάς πανώλης και της οικονομικής χολέρας», γράφει ένας νέος, εκφράζοντας την άποψη πως **η ενίσχυση Μακρόν θα οδηγήσει σε μια οικονομική πολιτική, που θα οξύνει τις κοινωνικές ανισότητες και θα προκαλέσει άνοδο του Εθνικού Μετώπου.**

Πηγή: **PRIN**